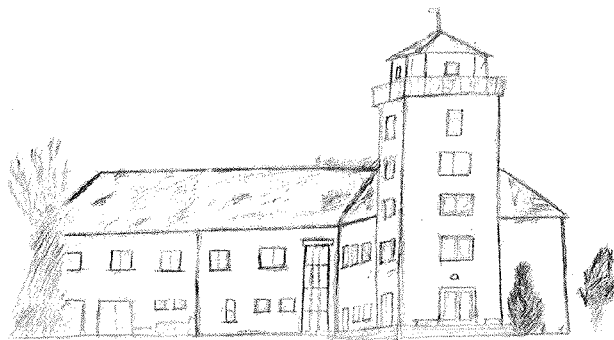
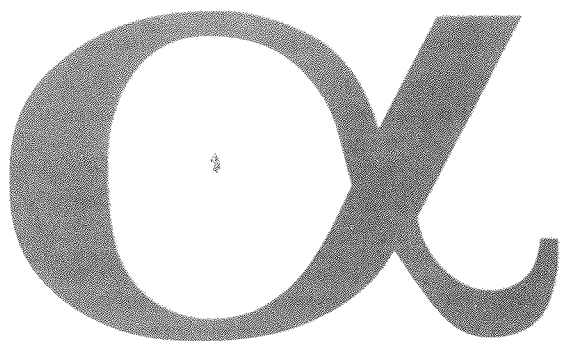

VI. ÉVFOLYAM II. SZÁM *ALFA, A SZENTENDREI REFORMÁTUS GIMNÁZIUM LAPJA* 2004. OKTÓBER

Gólyatábor

- ahogy a 9.a látta -

A gyülekező 14:30-kor volt a gimnáziumban. Beültünk egy terembe és csak akkor fogtuk fel igazán, hogy egy teljesen új dolog kezdődik el, új osztály, új tanárok, új szokások. Ismerkedtünk az arcokkal, esetleg már a belsőkkel is, majd felültünk, igazából felálltunk a buszra.

A megérkezésnél örültünk, hogy szép a hely, nem is haragnak a tanárok, és a szobák is tiszták. Jött a szobákba való elosztás, és természetesen csak akkor láttuk meg, hogy nem csak az a közel lévő ház van, hanem a lépcsők tetején is van egy rész, nagy nehezen felvittük a táskákat, mindenki megkönnyebült...

Első reggel, én személy szerint nagyon kíváncsi voltam az ételre, de szerencsére kellemesen csalódtam... Az áhítat sem volt rossz, sőt! Azt hiszem ez az énekeknek és Veszélka tanár úrnak köszönhető. Majd kis csoportokra osztva ismerkedtünk, aztán játékok és számháború következett. Ezek után

"osztályfőnöki órákon" vettünk részt és tudtuk meg egymásról, hogy ki kicsoda.

Ezalatt a három nap alatt kiderült, hogy jó az osztály, egyéniség mindenki /nagyon/, és a tanárok is élvezték, remélem.

Dúcz Júlia 9.a

- az 5.a Tahi, Sionhegyen -

A gólyatáborba a 9. és az 5. osztály ment. Minden 5.-es nagyon élvezte a tábor, ami sajnos csak két napig tartott. Mikor beléptünk a kapun, rögtön egy focipályát pillantottunk meg. Tovább gyalogoltunk. Nagyon sokat kellett mennünk, és végre egy házhoz értünk. A házzal szemben egy telefonfülke és egy harang állt. Itt az egyik tanár gyülekezőt sípolt, és elmondott néhány szabályt; például, hogy a 9. osztály itt lenn lesz, az 5. pedig fenn.

Az 5.-eseket felvezette néhány tanár. Itt is állt egy nagy ház. Az első feladat rögtön az volt, hogy beosztottak min-

denkit a szobákba. Egy szobában hárman voltak. A tábor nagyon nagy volt. Volt egy templom, egy ebédlő, és jó nagy játszó terület. Sok csoportos gyülekező volt. Reggel és este templomba jártunk. Délben sokat játszottunk. Számháborúztunk, csoportos versenyeken vettünk részt.

Simon Livia 5.a

- a 9.b-sek szerint -

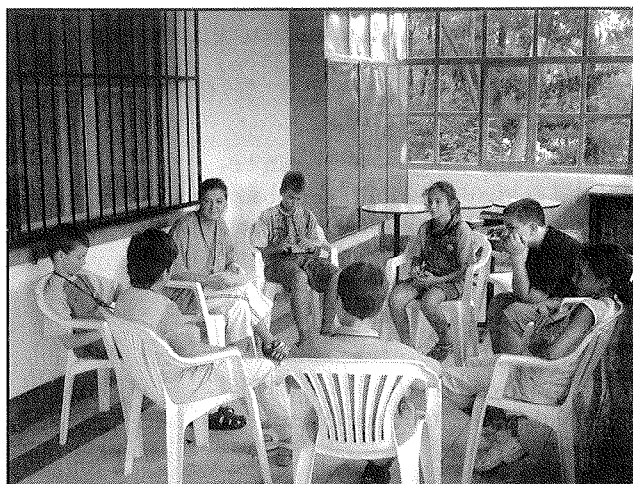
Én személy szerint nagyon izgultam és azt hiszem ezzel nem voltam egyedül... Majd az angolkázás volt soron, aminek az volt a lényege, hogy azt a személyt, akit kihúztál meg kellett lépni valamivel.

M.A.

Már korán reggel fölkeltem, hogy mindent be tudjak pakolni délutánra és semmit ne hagyjak itthon... Sokat nevettünk. Főleg akkor, amikor a színdarabra készültünk. Esténként sokáig fennmaradtunk és beszélgettünk.

B.E.

Elég vegyes érzelmekkel érkeztem. Egyrészt rossz kedvem volt, mert már nem a régi, jól megszokott arcok fo-

gadtak, másrészt örültem a várható új barátoknak. Oda érkezvén pozitív csatlódás ért, sokkal rosszabbra számítottam, mint amilyen volt.

B.B.

A vetélkedőben volt sport - nekem ez tetszett a legjobban - földrajzi kérdések, éneklés.

Ny.E.

Délelőtt semmi kedvem nem volt az egész táborosdihoz. Sőt, még azon is felidegesítettem magam, hogy a 13:00-kor kezdődő Manchester -Everton meccset se tudtam végignézni. Az oda felé vezető úton, de még a megérkezéskor is biztos voltam benne, hogy ezt nem nekem találták ki. Második nap már teljesen jó volt.

Sz.O.

Többszörre mindenkit az a cél vezérelt, hogy új ismeretségeket kössön. Épp ezért mindenki eljött (de persze azért is mert kötelező volt).

Cs.J.

Már egy hete készülődtem erre a három napra és végre elérkezett. Belépve az osztályba egy ismerős arcot se láttam, így leülve az első padba, beszédbe elegyedtem egy lánnyal és máris lett egy barátom, aztán egyre több...

Utolsó reggel még beszélgettünk egy jót és teljesen az volt bennem, hogy legalább már egy hete itt vagyunk, mert annyi jó történt velem, hogy ez hihetetlen.

X.Y.

A tanárok igyekeztek olyan programokat szervezni, amivel összerázhat-

ták az új, és a régi osztály tanulóit. Nekem több program is tetszett, de volt amit kihagytam volna.

M.K.

Aug. 30.-án du. gyülekeztünk a sulinál, elég sokan (legalábbis szerintem) meg voltak "szeppenve" - bár lehet, hogy nem ez a megfelelő szó. Már akkor látszódott, hogy jó osztály leszünk.

F.R.

Este nagy izgalmak közepette - mikor mindenki úgy gondolta, nála jobban senki sem fog belesülni, diáknyelven: leégni - megkezdtek a műsorunkat.

K.E.

Az elején nagyon izgultam, de a sok játék és közös program kioltotta belőlem ezt a feszültséget.

M.A.

Az aradi tizenhármak

Október 6.-án a szentendrei református templomban a 12. osztály előadását hallgathattuk

meg. A fiúknál piros, a lányoknál sárga rózsá jelképezte a megemlékezést. Ünnepelesen elénekeltük a Himnuszt, utána tartották az előadást.

Dessefy Arisztid, Kis Ernő Lázár Vilmos, Schweidel József, Lahner György, Aulich János, Damjanich János, Knezich Károly, Leiningen-Westerburg Károly, Poeltenberg Ernő, Török Ignác, Nagy-Sándor József. Rájuk, és még sokan másokra emléke-

zünk e napon, kik életüket áldozták fel a hazáért.

A 12.- esek szép mondatokba, versekbe, énekekbe szedték össze az aradi vértanúk utolsó napjait. Az előadás végén letették a rózsákat egy halomba az Úr asztalára. Szép csokor. Mint azok a hősök Magyarország történetében, akikre mindig emlékezni fog a haza.

„Seregünkben mind vitéz volt, hős hatalmas.

Száz csatán is győzedelmes, diadalmas.

Bátran néztek szembe közé a halálnak, Vele szembe, nem csak egyszer, százszor álltak."

(Ballada az aradi vértanúkról)

-b -t

Ballag már a vén diák tovább, tovább....

Sok kérdés hangzott el iskolán belül és kívül az elmúlt hónapban a tavalyi végzősök továbbtanulásával kapcsolatban. Arra gondoltunk, hogy a legilletékesebbtől, Igazgatónőtől tudakoljuk meg a választ.

- Tavaly 27-en érettségiztek az iskolában. Milyen volt a továbbtanulási arány?

- A tavalyi évfolyamról 15 diákunk

jutott be egyetemre és főiskolára. Büszkéek vagyunk rájuk és drukkolunk nekik, hogy megállják a helyüket. Ehhez további szorgalmas munkára és rendületlen kitartásra van szükségük, ami nem egyszerű dolog, hiszen a felsőoktatási intézményekben már nem kérdezik őket nap mint nap szigorú tanárok a felkészülésük felől, mégis folyamatosan tanulniuk kell, ha eredményes vizsgákat akarnak tenni.

- És mi a helyzet a tavalyelőtti végzetekkel?

- Abból a 18 fős évfolyamból az első nekifutásra tíz diákot vettek fel, idén még további négyen kerültek be. A szalagavatóra minden "öregdiákunkat" meghívunk, ott majd kikérdezhetitek őket az egyetemista, főiskolás élet felől. Én úgy hallottam, hogy mindannyian boldogok, van, aki már egy éves külföldi ösztöndíjat is kapott.

- Köszönjük a tájékoztatást.

B-Z-

A Diákpresbitérium elnöksége

Az idei tanévben a Diákpresbitérium eddig kétszer ülésezett. Az első, alakuló ülésen megválasztották az elnökséget. Az elnök Nagy-Győr Ádám (10.a), az alelnök Juhász Eszter (10.b) lett. A második ülés egyik feladata a titkár megválasztása volt. A legtöbben Szíjj Lillára (10.c) szavaztak. Őket szeretnénk bemutatni nektek.

A DPR idén is téged választott elnöknek, ezek szerint ők úgy látják, hogy jó volt a tavalyi év. Szerinted milyen volt?

N.-Gy. Á.: Jó volt, de sok a javítani való. Rendszeresebben szeretnénk szervezettebb bulikat rendezni, és más programokat is.

Örültél neki, hogy a DPR téged választott alelnöknek?

J. E.: Nagyon örültem neki, mert így még eredményesebben képviselhetem a diákok érdekeit. Nagyon köszönöm a bizalmat, remélem, hogy meg fogom állni a helyem.

Mit szóltál hozzá, hogy te lettél a titkár?

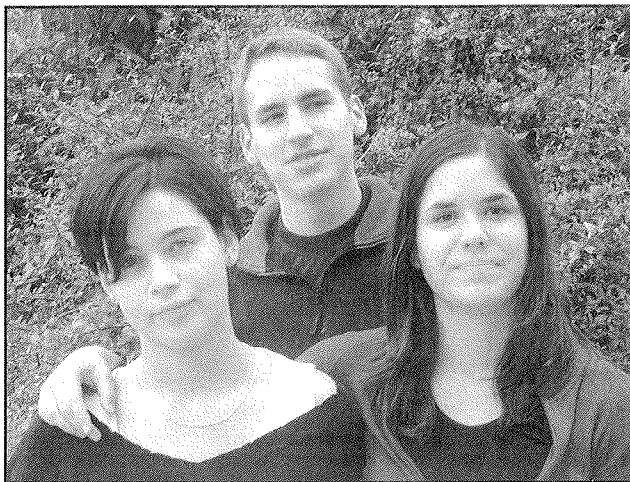
Sz. L.: Meglepődtem, nem gondoltam volna, hogy engem választanak meg, de jól esett.

Mindig vezéregyenység voltál?

N.-Gy. Á.: Igen.

J. E.: Igen, de nem azért, mert a közép-pontban akarok lenni, hanem így tudok

segíteni másoknak. Ha szükség van rá, hogy valaki elmondjon valamit, és nincs más, akkor én elmondom.

Sz. L.: Nem.

Mit gondolsz, miért pont téged választott meg az osztály?

N.-Gy. Á.: Örülök, hogy az osztály megbízott bennem. Valószínűleg azért, mert tavaly jól végeztem a dolgom.

J. E.: Mivel tavaly is én voltam, gondolták, hogy idén is jó lesznek.

Sz. L.: Talán azért, mert megbíztak bennem, és úgy gondolták, hogy jól tudok beszélni a problémáinkról.

Mik az idei terveitek?

N.-Gy. Á.: A tavalyi fórumon felvetett kéréseket próbáljuk megvalósítani, és mint mindig, képviselni a diákok érdekeit.

J. E.: Szeretnénk több olyan progra-

mot, ami érdekli a diákságot, és szívesen csinálják, mint például a buli és a kirándulás.

Sokat tanulsz?

N.-Gy. Á.: Általában csak a dolgozatok előtt, de akkor rengeteget.

J. E.: Tudom, hogy ez rosszabb, de sajnos csak a dolgozatokra szoktam, nagyon sokat.

Sz. L.: Megpróbálom mindenre rendszeresen készülni, bár ez nem mindig sikerül, a sok délutáni elfoglaltságom miatt.

Mit csinálsz a szabadidőben?

N.-Gy. Á.: Szeretek sportolni (kosarazni, focizni, teniszezni, biciklizni), de kevés időm jut rá. Rossz időben számítógépezni szoktam, és szeretek regényeket olvasni.

J. E.: Nagyon szeretem az állatokat, a barátaimmal lenni, olvasni, táncolni, zenét hallgatni, gitározni, kirándulni, biciklizni.

Sz. L.: Szeretek kézilabdázni, síelni, snowboardozni és szeretnék kipróbálni minél több extrém sportot (kyte, bungee-jumping), és nyáron sokat szoktam szörfözni.

Mi leszel, ha nagy leszel?

N.-Gy. Á.: Műszaki egyetemre szeretnék felvételizni, informatikai szakra.

J. E.: Még nem tudom, az orvosira vagy pszichológiára szeretnék felvételizni.

Sz. L.: Erre még nem tudok válaszolni, de a reál tárgyakat szeretem.

Összeállította: Kocsis Réka 9.c

Aranytoll Díj

Az idén már harmadik éve vagyok szerkesztője az „Alfa” természettudományos rovatának. Tavaly nagy örömömre én nyertem el az Aranytoll Díjat, amit minden évben a legtöbbet dolgozó újságírónak ítélnek oda iskolánkban. Ne lepődjete meg, ha az idén már fényképezőgépet és diktafont használok a riportoknál, mivel ezeket kaptam a díjjal, de mégis a legjobban a névre szóló tollnak örültem.

Az idén szeretném ugyanolyan lendülettel folytatni a munkámat a szer-

kesztőségben, mint az előző két évben. Tavaly elterveztem egy Zöld-rovatot és idén szeretném meg is valósítani. Ez a rovat a környezetvédelemről szólna, mivel szerintem ez nagyon fontos ma-napság. Jó lenne, ha nektek is, akiket szintén érdekel környezetünk jövője, megjelenhetne ebben a rovatban cik-keitek! Így együtt gazdagíthatnánk a természettudományos rovatot.

A cikkeitekkel pedig az idén majd Ti nyertek el az Aranytoll Díjat.

Tóth Eszter 8.a

Zöld rovat

Hamupipőke akció

Ez egy környezetvédelmi vetélkedő volt az előző tanévben, ahol a város összes iskolájának több osztálya is indult. Tőlünk csak a mostani 10.c vett részt benne, akik meg is védték iskolánk becsületét, mivel egy nagyon szép első helyet nyertek el. Toronymagasan, majdnem dupla pontszámmal nyerték meg a versenyt a második helyezett előtt. Sajnos ezt az eredményt tavaly nem tudtuk kihirdetni, mivel nem volt már több hétfő reggeli áhítat. Megkérdeztem a 10.c-seket, hogyan is zajlott ez a verseny.

Miért kaphatta a verseny a "Hamupipőke akció" nevet?

Azért, mert a szelektív hulladékgyűjtésről volt a legtöbb szó benne.

Milyen típusú feladatokra kellett válaszolnotok?

Főleg gyakorlati feladatok voltak, de voltak elméleti kérdések is.

Az írásbeli kérdések feladatsorok, vagy inkább tesztszerűek voltak?

Feladatsor típusúak voltak, de annak is a kiegészítő változata.

Milyen időközönként töltöttétek ki a feladatlapokat?

Havonta, de nem voltak szorosak a határidők.

Kellett-e szakirodalomból vagy tanártól, szülőtől segítséget kérnetek?

Nem, mivel főként gyakorlati feladatokat adtak fel. Az írásbeli kérdések pedig nem voltak nehezek.

Az egész osztály együtt dolgozott a megoldásokon?

Először úgy volt, hogy osztályfőnöki órán végeztük el a feladatokat, de aztán már külön dolgoztunk.

Mit tanultatok a versenyből?

A versenyből sok mindent megtudtunk a szelektív hulladékgyűjtésről, többek közt azt is, hogy hogyan gyűjthetjük szelektíven a hulladékot és ez mire jó.

Köszönöm a válaszokat a kérdésekre, és ezúton is gratulálunk a 10. c-nek!

A szelektív hulladékgyűjtésről bővebben a következő Zöld rovatban olvashattok.

Tóth Eszter 8.a

Vendég Indiából

Ritka eseményben volt részünk szeptember 13-án: indiai lelkesítő hirdette az ígét iskolánk hétfő reggeli áhítatán. Dr. Nalini Arles látogatására úgy került sor, hogy dr. P. Tóth Béla szentendrei lelkipásztor hitvesével, igazgatónőnkkel együtt részt vett a nyáron Indiában a Lelkigondozói és Pásztorálszichológiai Világkonferencián, ahol megismerte őt, mint a konferenciát vezető professzornőt. Megtudták róla, hogy rövidesen éppen Magyarországra utazik. Meghívták a gyülekezetbe ígét hirdetni, ha már országunkba látogat, amit ő örömmel el is fogadott.

Gimnáziumunk hétkezdő reggeli áhítatán is szolgált, még pedig derűs, fiataloknak szóló, érthető evangéliumi üzenettel. Már a megjelenése is különös volt kávébarna bőrével és sötét, fekete hajával, aztán a ruhája! Indiában minden lány és asszony szári-t visel, ami színes textil-anyagoknak költői redőzetben a testre

hajtogatását jelenti - ő is ebben prédikált vasárnap a templomban és hétfőn a mi áhítatunkon is. (Jó volt

megtudni, hogy vannak országok, ahol nem szégyellik a szép, régi, hagyományos viseleteket, hanem büszkék azokra!)

Érthető példákkal tanított arról, hogy bár az emberek sokfélék - és ehhez szemléltetésül színes virágokat mutatott fel - de mindnyájan értékesek, szépek és Isten gyermekei vagyunk, ezért senkit nem szabad megvetnünk vagy kirekeszteniük.

Egy másik példája is emlékezetes marad: fogkrémes tubusból egy díákkal kinyomatott valamennyit egy papír zsebkendőre, aztán egy másik tanulót megkért, hogy rakja vissza a fogkrémet hiánytalanul a tubusba.

Nem sikerült - igen, mondta, mert az életben minden cselekedetünknek megvan a maga következménye, és nem mondhatjuk azt, hogy majd visszacsinálom, megfordítom s akkor minden rendben lesz - mert igenis vannak visszafordíthatatlan következmények, ezért felelősen kell gondolkodnunk cselekedeteinkről.

Arra is bízott, hogy tanuljunk angolul szorgalmasan, amit persze sokan pontosan megértettek a jobb angolok közül, még a fordítás elhangzása előtt - hiszen ő is angolul beszélt. Anyanyelve egyébként az indiai tamil, de tud ezen kívül az indiai Karnataka állam nyelvén és az észak-indiai hindi nyelven is. Kedves, mosolygós arcára és evangéliumi üzeneteire sokáig emlékezni fogunk.

-s -cs

Lázár Enikő másképp

Zene és Idő Barangolás a negyedik dimenzióban.

Lázár Enikő a gimnázium kezdete óta itt tanít. Szülőként, férjével már az iskola megszületése előtt is reménykedtek abban, hogy gyermekeiket a Szentendrei Református Gimnáziumba tudják járatni. Ez a vágyuk teljesült. Négy gyermekükből három az iskolában tanul. A legidősebb a Baár-Madas Református Gimnáziumban érettségizett két éve, és jelenleg egyetemista.

A tanárnő Debrecenből került Szentendrére és itt találkozott férjével Deim Péterrel, aki tősgyökeres szentendrei. Fotóművész, és a Szabadtéri Néprajzi Múzeum fényképésze.

Miért szeretek énekelni, éneket tanítani?

Ma már sokaknak nyilvánvaló, hogy a kisgyermek első évei milyen meghatározóak későbbi életére. Ezzel én nem azt akarom mondani, hogy már óvodás koromban énektanár szerettem volna lenni, mert állatorvosnak, biológusnak is készültem. De ahogy az ember az évek múlásával egyre tudatosabban keresi a gyökereit, világossá vált számomra, hogy a zene, az éneklés az életem minden pillanatában jelen volt.

Gyermekkoromban gyakran nyaraltam alföldön a Nagymamámnál, aki hamar özvegyen maradt és munka közben állandóan "templomi" énekeket, zsoltárokat, dicséreteket énekelt, és sokat mesélt népmeséket. A 42. zsoltár szarvasa képzeletemben így találkozott a mesékben található állatokkal, Szép Cerceruska őzgidájával...

Másik nagyszüleim Debrecenben éltek, Erdélyből jöttek a negyvenes években. Nagyapám afféle ügyes mesterember volt, aki a helybeliek szerint furcsán énekelt, különleges dalokat dalolt. A kertben, vagy a falazásnál a magasban, mindig lehetett hallani a szépen díszített széki dalait. Mikor megkérdeztem tőle, hogy miért énekel állandóan, azt mondta: "Tudod Emüő - így hívott - amikor jó kedvem van, örömben, mikor olyan dolgot csinálok, ami nincs kedvemre, akkor azért, hogy gyorsabban teljék az idő."

Az idő. Manapság ez a legnagyobb kihívás számunkra. Hogy gazdálkodjunk az

idővel, hogy osszuk be, hogy mégis mindenre maradjon, amire szeretnénk? Arról szeretnék beszélni, hogy az időt, a negyedik dimenziót hogyan tágította ki nekem a zene.

Hat évvel ezelőtt, a Szentendrei Református Gimnáziumban és a Zeneiskolában tanítottam. Egy másoddiplomás képzésre nyílt lehetőség a Baptista Teológiai Akadémián, egyházzene-karvezetés szak indult. Nagy kedvet éreztem a tanuláshoz, de két munkahelyen és otthon a családban helyt állni, tanulni... Elgondolkodtató volt. Lehet, hogy inkább nekem kellene háttérben maradnom és a családot, a négy gyermekemet segíteni?

A családom mellett állt, támogatták az elképzelésemet, így jelentkeztem. Jókat neveltünk azon, hogy mindenki tanulni fog!

Nehéz volt tíz év otthonlét után ismét zongorázni, gyakorolni, de most nem ez a fontos.

Nemsoká, vidéken élő Édesanyám súlyos, gyógyíthatatlan beteg lett. Gyakran került a Korányi Kórházba, és aztán nálunk lakott, erősödött. Kezdetben a Debrecenben élő húgom is segített.

Mind fizikailag, mind lelkileg nagyon megterhelő volt ez az időszak.

Ezután még nagyobb teher nehezedett a lelkünkre. A húgom 4 éves kislánya is dagányos beteg lett. Ő Debrecenben küzdött és imádkozott a kicsinyéért, és ritkábban tudott jönni Édesanyánkhoz.

Nekem folyt tovább az életem. Ápoltam Anyukámat, tanítottam, kikérdeztem a gyermekeimtől a leckét és tanul-tam.

A Teológiai Akadémián minden pénteken volt órám, reggel 8-tól, délután 5

óráig. Egy nap, amikor egész nap énekelhetünk! Meg se fordult a fejemben, hogy megszokítsam a tanulmányaimat, hiszen ez adott hétről hétre, és évről évre erőt, hogy tudjam végezni az egyéb dolgaimat. Érdekes módon belefért az időmbe sok minden! Mivel autónk nem volt, reggel elutaztam a Korányi Kórházba, egy héten legalább kétszer, azután tanítottam a Zeneiskolában, Gimnáziumban, majd az otthoni teendők... Visszagondolva, magam sem értem, hogy volt mindezekre időm! Csak úgy lehetett, hogy a zene megsokszorozta az erőt, hétről hétre új reménységgel töltötte meg a szívem. Azok a gyönyörű harmóniák, amelyeket Bach komponált, vagy Preterius, Palestrina művei vagy Kodály Zoltán, Bárdos Lajos, Bartók Béla művei... kitágították a teret. Minden szerettemre jutott némi kis idő.

Édesanyám elvesztésekor a magányban velem voltak a gyönyörű dallamok és a zsoltárdallamok szövegei olyan gondolatokat adtak, amelyek támaszt jelentettek számomra. Úgy énekeltem őket, mint egykor Nagymamám.

Erőt kaptam belőlük később a vigasztalásra is. Mikor a húgommal együtt éneklünk a templomban, gyakran úgy érzem, hogy megemelkedik a templom teteje és kiszáll a világba az a fájdalom, a szeretet, az a szépség, ami benne van a szívünkben, az énekléseinkben.

Szeretném, ha sokan éreznék ezt a csodálatos erőt, amely még a fizikailag meghatározott dimenziót is ki tudja tágítani. Minél több időt töltünk el a zenével, annál többre jutunk, többet adhatunk és kapunk egy másik szemüveget, amelyen át egy másik világot is megláthatunk.

Első gyermekem - aki ma egyetemista - négy éves volt, mikor együtt jártunk templomba, együtt próbáltuk megfejteni a Titkot. Egyszer mikroszkóppal vizsgáldtunk és az egyik tárgylemezen egy csepp tengervíz volt, amelyet még 16 évesen gyűjtöttem az Adriai tengernél. A kislányom félre tette mondván, hogy ez víz, úgysem látható rajta semmi. Mégis megnéztük és persze moszatokat, egysejtűeket, csodálatos formákat láttunk a nagyítón keresztül. A kicsim szeme kikerekedett, rám nézett és azt kérdezte: "Mama így vannak az emberek Istennel is? Az hiszik, hogy nincs, mert nem látják?"

Kassai Gyöngyi (6.a) díjnyertes meséje: ANNAMÁRIA

Szervusz! Én Annamária vagyok. Elmesélem, hogy kerültem ide a Babamúzeumba? Jó. Hát akkor figyelj!

Egy szép májusi napon készültem az 1900-as évek elején, SzabolcsSzatmár-Bereg megyében. A pontos helyet nem tudom. Különben is, mikor az ember épp hogy csak meglátja a napvilágot-bocsánat- a félhomályt, és csodálkozva az élet lehetőségén ott fekszik az asztalon, akkor egyáltalán nem az az első dolga, hogy azt tudakolja az ablakban álló muskátlitól: Miskolcon vagyok, vagy Szegeden? Inkább azt, hogy "Ki vagyok? és Mit akarok?" de azt is inkább saját magától.

Szóval pár óra múlva rám adták a ruhámat is. Gyönyörű volt! Selymes, piros anyagból készült, kivéve a habfehér kötényt és fejkendő, amelyeken nagy gonddal kihímzett cseresznyék pompáztak! Aztán nagy, barna dobozba raktak, és elvittek egy előkelő, budapesti játékboltba.

Egy polcra ültettek, sok más porcelánbaba mellé. Hamarosan összehátrákoztunk. Mindenki volt valami jó, és szinte együtt izgultunk nap mint nap: Kit vesznek meg legelőbb? Stefítől kellett legelőször elválnunk, a néger babától. Nagyon hiányzott mindig vidám, barna arca, mulatságos szalmaszoknyája, még a tűzpiros virág is, amit fekete hajába tűzött.

Egy napon különös vásárlóink érkeztek. Egy előkelő hölgy érkezett a kislányával, Emerenciával. Loknis, ébenfekete haját egy díszes csattal fogta össze. Hófehér muszlinruhájában könnyedén lépdelt. És egyszerűen megszólalt tiszta, csengő hangján:

-Azt a babát szeretném!- Csalódottan vettem észre, hogy a mellettem ülő Rózsa felé nyúlkal a kövér eladónő.

-A pirosruhásat!-szólt újra a kislány, és már benn is voltam a dobozban. Örömben majdnem kiugrottam belőle, miközben a hintó új hazám felé repített.

Emerencia szobája csodálatos volt. Baldachinos bölcso, babakocsi, csipkés ruha, fodros kendő, egyszóval

minden volt, amit csak egy baba el tud képzelni. Mikor megérkeztünk rögtön az ölébe kapott, és elnevezett Annamáriának.

Az első hetekben sokat játszott velem. Voltam hercegnő, pólyásbabi, királykisasszony és anyuka. Sétáltam a kertben, ittam a porcelán csészéből, és azt hittem a boldogságom örökké fog tartani. De sajnos nem így történt.

Emerencia új babát kapott: Minerát. Ezután már csak vele törődött. Megpróbáltam tehát a többi sorstársammal barátságot kötni. Ők viszont csak panaszkodni meg veszekedni tudtak.

Augusztus végén érkezett Emerencia születésnapja, amelyre nyolc kislányt hívott meg. Először a kertben játszottak, aztán előzőnlőték a szobát, és mindent felforgattak. Engem is felkaptak, lecibálták a ruhámat, rángatták a hajamat, aztán dobálni kezdtek, mintha labda volnék. Emerenciát hiába hívtam, ő Minerát ringatta. Leestem a pamlagra, és megpróbáltam elbújni előlük egy párna alá, de megtaláltak, és vihogva dobáltak tovább. Elvesztettem az eszméletemet.

Arra ébredtem fel, hogy a szekrény alatt vagyok. Éjszaka volt. Rázott a hideg és félttem is. És életemben először elsírtam magam, de olyan keservesen, hogy Emerencia felébredt és megsajnálta. Rám adta a ruhámat és berakott egy nagy kofferba Minerva mellé.

Másnap pedig elutaztunk Tihanyba. Mikor megérkeztünk Emerencia nagyon sietett a kipakolással, és engem az ablakban felejtett. Erős szél kezdett fújni, s a következő percben már a poros úton feküdtem. Nem bírtam lábra állni, s valószínűleg elgázol egy szekér, ha fel nem kap egy kislány. A szeme, mint a búzavirág, haja, mint az arany. A ruhája rongyos, de a mosolya szeretetteljes. S egyszercsak a közelben körjáratkozó gyerekek mind körénk gyűltek, és miután tudomást szereztek a történetekről, arra bíztatták Iluskát, ne vigyen vissza a nyaralóba, hiszen ő találta meg, és különben is: aki nem vigyáz a babájára, az

nem érdemli meg, hogy legyen neki. Iluska azonban határozottan megrázta a fejét.

- Nem-mondta -Én is nagyon szomorú volnék a babám nélkül. És lehet, hogy csak baleset volt.

Félénken lépegetett velem a nyaraló felé. Odabent Emerencia hűvösen mondott neki köszönetet, aztán az édesanyja leültette Iluskát a pamlagra, a lányát pedig félrevonta. - Becsületes dolog tőle, hogy felhozta. Oda kéne neki adnod Annamáriát.

-De anya!!!

-Úgyis már csupa kosz, a lába eltörött, a haja is kócos. Te majd kapsz egy másikat! Emerencia kellenlennül tett eleget anyja kérésének. És most nem hintó repített, hanem szénás szekér döcögött új hazám felé.

Iluskák háza nagyon szegényes volt. A szobában közepén égett a tűz. A fal mellett szalmazsákok heverték ágy helyett. Amint megérkeztünk Iluska azonnal "ágyba" dugott, megfésült, megmosdatott, aztán kimosta a ruhámat is. Szerető édesanyaként viselte gondomat. Olyan ügyesen gyógyíttatta a lábamat, hogy mire iskolába kellett mennie már fel tudtam kelni az ágyból.

Ezentúl reggelente mindig korán kelt, magára vette a ruháját, kendőjét, és a könyvestarisznyát lóbálva elment az iskolába. Dél előtt tehát egyedül játszottam, ha Sárának (a rongybabának) és Évinek (a csutkababának) nem volt kedve. Iluska csak délben érkezett haza. Ebéd után a kendőjével a hátára kötött, és kellemesen beszélgettünk, miközben takarítottunk, gyomláztunk, öntöztünk, kapáltunk, mosogattunk, és mostunk. Aztán Iluska elment egy gazdag családhoz dolgozni, hogy egy kis pénzhez juttassa a családját. Vacsoráig segédkezett a gazdaságban. Este jött el a nap fénypontja. Iluska, négy testvére és én odaültünk a tűz köré. Iluska tanult vagy varrt, miközben elmondtam neki mindent, ami a szívemet nyomta. Az ölébe vett, és együtt néztük a tűz lángoló táncát. Utána lefeküdtünk aludni a szalmazsákra.

Sok éven át éltünk így, szeretetben, békességben. De sajnos, semmi sem tart örökre. Egy téli este Iluska heves hóviharba keveredett, mikor az erdőbe ment fáért. Eltévedt. Édesapja

eszméletlenül hozta haza. Rögtön ágyba fektették. Aztán felébredt, és odahívott magához: -Érzem, hogy nem érem meg a reggelt.

Zokogni kezdtem. Megsimogatott.

-Ne sírj! Az fáj a legjobban, ha miattam sírsz. Ne felejtsd el: téged szerettelek legjobban a világon. A szeretet vezérelje minden léptedet. Ezentúl a hugom viseli majd gondodat.

Ne szomorkodj miattam! Isten veletek!

-Soha nem foglak elfelejteni!

És ahogy fogtam Iluska kezét, ő lehunyta csendesen örökre a szemét. Akkor értettem csak meg, hogy az igazi érték nem a szépségben vagy a gazdagságban rejlik; hanem a szív jóságában.

Évekkel később Iluska legkisebb

huga, Tímea, babamúzeumot alapított Tihanyban.

Így kerültem ide. A többiekkel is össze barátkoztam. Mindenkinél szívesen elmesélem élettörténetemet. És jegyezd meg: ha rendesen bánsz mindennel és mindenkivel, csak akkor lehetsz boldog.

Menned kell? Akkor szervusz! Örülök, hogy találkoztunk.

Tudod, hol van Kampen?

Lehet, hogy nem is tudja mindenki, hogy németül tanuló diákjaink már évek óta holland diákokkal leveleznek. Van Hollandiában egy kis

város, Kampen. Itt található a Pieter Zandt nevét viselő iskola. Ebben az iskolában az angol mellett német nyelvet is tanulnak. Velük váltunk időről-időre leveleket. Ebben a tanévben a nyelvi előkészítő osztály és a 9. a osztály vesz részt a programon.

Október 8-án, pénteken a kampeni iskola igazgatója és három tanára érkezett iskolánkba. Először egy prezentáción ízelítőt adtak iskolájuk életéből és megismerhettük

egy kicsit Hollandiát is. Utána az igazgatónővel és a tanárokkal egyeztettek a tanév levelező programját. Ebben a tanévben egy újabb projektbe is belevágunk. A holland tanulókkal közösen kutatjuk a történelmet. A választás a hidegháború történetére esett. Ebben a kutatásban Dúcz Erzsébet, Kun Hajna és Szabó Miklós 11. a osztályos tanulók vesznek részt Seregi Sára tanárnő támogatásával. Reméljük, sok érdekes dolgot fogunk így megtudni. Ezek a projektek óriási lehetőséget biztosítanak a nyelv gyakorlása mellett arra is, hogy megismerjük egy másik ország fiataljainak életét, gondolkodását. Ilyenkor mindig eszembe jut, hogy mégiscsak megérte a sok fáradság, amivel a diákok megtanultak egy idegen nyelvet.

Mária tanárnő beszélgető partnere:
Kun Hajna 11.a

Gólyaavatás

Az 5.a, a 9.a és a nyelvi előkészítő-sők már nagyon izgultak a gólyaavatás miatt. Az előző napokban még azt sem tudták, hogy mit kell csinálniuk, most már túl is vannak ezen az ünnepségen. Minden új diáknak ki kell állnia a színpadra az első évében, és le kell tennie az iskolai fogadalmat, amit már bizonyára mindenki jól tud. Majd a nevükön szólítják őket (az osztálynévsor szerint) és átadják nekik a gimnáziumi nyakkendőt és a kitűzőt.

A gólyaavatáson a gólyáknak zeng az ének, szól a zene, perdül a tánc.

Majd bemutatkozik a gimnáziumnak az 5.a osztály két ismerős dallal: "Ez a szó: szeretet", "Erőt adsz minden hely-

zetben". Ezt gitárral kísérték.

A 9. a-sok egy többé-kevésbé ismerős énekkel mutatkoztak be. A címe: "Szállj, szállj fel magasra". Ezt több gitárral kísérték.

A nyelvi előkészítő-sők szintén dallal mutatkoztak be. A dal címe: "Neked írom a dalt". Ez a dal nagyon tetszett a közönségnek. Ezt sok hangszerrel kísérték.

A gólyaavatási ünnepségkeretében adták át az egyesületi ösztöndíjakat és az emléklapokat.

Az ez évi gólyaavatás is szép volt. Örülünk, hogy részt vettek ebben!

Belloni Tamara 6.a

"Alfa" - egy lap diákoknak diákokról

Az "Alfa" megújult szerkesztősége a tanévkezdés sok feladatán túljutva újból munkához látott. Az első, alakuló gyűlésen mindenki rovatot választott magának.

A diákélet eseményeiről továbbra is Batka Balázs (10.b) tudósít, a sport életet Varga Bence (9.b) kíséri figyelemmel, a számítástechnikával kapcsolatos híreket Béltéki Gábortól (10.a) tudhatjuk meg. A

tavalyi "Aranytoll" díjas Tóth Eszter (8.a) cikkei a természettudományok mellett a környezetvédelemmel is foglalkoznak idén. A csapat új tagokkal is bővült: Belloni Tamara (6.a) az "Események", Kassai Gyöngyi (7.a) a "Tanári Arcképcsarnok", Deim Balázs (10.b) a "Művészetek", Kun Hajna (11.a) a "Külföldi kapcsolatok" rovat vezetője lett. A Diákpresbitérium sajtószóvivőjének szerepét Kocsis Réka (10.c) vállalta el.

Reméljük, hogy a régi és új munkatársak jó és érdekes cikkek formájában sok támogatást kapnak majd a diákifjúságtól és a tanároktól, hogy mindenki megelégedésére érdekes, időben megjelenő lapokat tudjanak szerkeszteni.

-i -a

Alfa újság

A szerkesztőség tagjai:

dr. P. Tóth Béláné
Földi János

Belloni Tamara 6.a
Kassai Gyöngyi 7.a
Tóth Eszter 8.a
Varga Bence 9.b
Béltéki Gábor 10.a
Deim Balázs 10.b
Kocsis Réka 10.c
Kun Hajna 11.a

Tördelő: Gellen Péter

E-mail: alfa@szrg.hu

Honlap: www.szrg.hu

Cím: Szentendrei Református
Gimnázium

2000 Szentendre, Áprily tér 5.

Telefon: 06/26 302-595

CSILLAGPONT ORSZÁGOS REGIONÁLIS TALÁLKOZÓK

BUDAPEST 2004.OKTÓBER 2. BUDAPESTI LÓNYAY GIM- NÁZIUM

"Van új a Nap alatt!" - hirdeti a 2004-es őszi Csillagpont eseménysorozat motója. A református regionális ifjúsági találkozók szerte az országban több ezer fiatalot hívatnak egy-egy nap közös együttlétre -Miskolcon, Debrecenben, Kisvárdán, Szegeden, Budapesten. Ezt a hívást hallottuk meg mi is, s indultunk kis csapatunkkal az október 2-án, a budapesti Lónyay Református Gimnáziumban megrendezett találkozóra.

A személyes regisztrációt követően máris közös énekléshez gyülekeztünk, amit érdekes előadások követtek a gyülekezet -és egyházépítésről, az egyház feladatairól és küldetéséről jelen világunkban. Hamar elszaladtak a délelőtti órák, s egy kiadós ebéd után a Cédus zenekar koncertje következett -jó hangulatban, komoly üzenettel.

Mindenki találhatott kedvére való programot: a "Láthatatlan Színház" bizonyágtétele elgondolkodtatott mindnyájunkat, Nehézy László diaporámái bizonyágtétel értékűek voltak, a Cantores Ecclesiae zenekar, a Kezek énekegyüttes, a Talitha Kúmi zenekar fellépései és nem utolsósorban Tímár Sára éneke lelki feltöltődéshez segítettek minket. Akik pedig még az esti órákban is készek voltak élni a közösség lehetőségével, táncházban vehettek részt. A színpadon zajló műsorokkal párhuzamosan egyéb programok is kínáltak: a "Lehetőségek piacán" keresztyén könyvkiadók ajánlataival ismerkedhettünk, bemutakoztak különféle ifjúsági szervezetek, festőművészek alkotásait csodálhattuk. Akik együtt töltöttük ezt a napot, mindnyájan feltöltekve, sok értékes gondolattal és élménnyel tértünk haza. Köszönet a szervezőknek, találko-zunk jövőre is!

Veszélka Tamás
tiszteletes úr

Supplikáció

Az idei évben mi voltunk az elsők, akik supplikálni voltunk. Október 10.-én Budakalászon. Gyorsan egy hét alatt meg is szerveztük az egészet, hogy mit fogunk mondani, énekelni. Szerencsére segített benne Mária tanárnő mellett Lázár Enikő tanárnő is. Mivel a közelmúltban volt október 6.-ai Aradi vértanúk megemlékezés, az előadásunk ennek jegyében folyt. Az oda és visszautazást HÉV-vel terveztük, de az utolsó pillanatban derült ki, hogy csak pótlóbuszok vannak. A budakalászi református templom lelkipásztora szeretettel fogadott minket. Pár percünk volt, hogy megbeszélhessük a felállást, mert utána kezdődött az istentisztelet. Nagy meglepetésünkre a lelkipásztor fiának keresztelejét is láthattuk. Az istentiszteletet egy Budapestről meghívott tiszteletes tartotta. Műsorunk után pedig egy szeretetvendégségre hívtak minket, amin a gyülekezet híveivel is találkozhattunk.